

Η φοβερή διαδικασία της εκτέλεσης και η ειρηνική αντιμετώπισή της από τον Αντώνιο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

Του Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Αγίου Βλασίου Ίεροθέου

Σέ προηγούμενες αναρτήσεις αναφέρθηκα στό θέμα τῆς θανα-τικῆς ποινῆς τοῦ Ἀντωνίου καί ζήτησα νά γίνη προσευχή γιά τόν Ἀντώνιο, γιά νά ἀντιμετωπίσῃ μέ εἰρήνη τό γεγονός τῆς ἐκτέλεσής του. Ἦδη ἡ ἐκτέλεσή του ἔγινε τήν 8 Ἰουνίου ὥρα Ἑλλάδος 8.16´ στήν Ἀριζόνα.

Γνωστή ἡ ἱστορία τοῦ Frank Atwood, πού καταδικάστηκε σέ θάνατο γιά φόνο πού ὁ ἴδιος ὑποστήριζε μέχρι τελευταία στιγμή ὅτι δέν διέπραξε, ὁ ὁποῖος στήν φυλακή ὑψίστης ἀσφαλείας βαπτίσθηκε ὀρθόδοξος μέ τό ὄνομα Ἀντώνιος, τοῦ προστάτη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Αγίου Ἀντωνίου Ἀριζόνας καί λίγο πρίν τήν ἐκτέλεσή του ἐκάρη μοναχός μέ τό ὄνομα Ἐφραίμ, τοῦ κτήτορα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχιμ. Ἐφραίμ Ἀγιορείτη καί Ἀριζονίτη.

Ὁ Frank κλεισμένος μέσα στήν φυλακή ὑψίστης ἀσφαλείας, πλήρως ἀπομονωμένος

για 38 χρόνια, θά έπρεπε νά τρελλαθῇ ἢ νά ἀναγεννηθῇ πνευματικά, δηλαδή ἢ νά πάη στήν Κόλαση ἢ νά πάη στόν Παράδεισο. Σέ αὐτόν ἔγινε τό δεύτερο, γιατί ἔκανε ἕναν μεγάλο θεολογικό ἀγώνα μέσα στήν φυλακή, μέ τήν βοήθεια κυρίως πρῶτα μιᾶς γυναίκας, τῆς Ραχήλ-Σάρρας πού ἀργότερα τόν παντρεύτηκε καί ἔγινε καί αὐτή ὀρθόδοξη, καί τοῦ Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Ἀντωνίου Ἀριζόνας π. Παϊσίου.

Ὁ δημοσιογράφος Jimmy Jenkins τῆς Ἐφημερίδας «Arizona Republic» δημοσίευσε στήν Ἐφημερίδα ἕνα κείμενο καί κατέγραψε τήν ἐμπειρία του ἀπό τήν ἐκτέλεση, γιατί ἦταν παρών σέ ὅλη τήν διαδικασία της. Ὁ τίτλος τοῦ ἄρθρου εἶναι: «Πίσω ἀπό τήν μαύρη κουρτίνα: Ὁ δημοσιογράφος τῆς Republic περιγράφει τήν “σουρεαλιστική” ἐκτέ-λε-ση τοῦ Frank Atwood».

Στό ἄρθρο αὐτό φαίνεται τό τραγικό τῆς ἐκτέλεσης στόν 21ο αἰώνα, ἀλλά καί τό μεγαλεῖο τῆς ἀντιμετώπισης ἀπό τόν Ἀντώνιο-π. Ἐφραίμ, παρόμοιο μέ τούς μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἴδιος κατηύθυνε τούς ἐπιτετραμένους γιά τό ποῦ νά βάλουν τήν ἐνδοφλέβια ἔνεση, ἦταν ἡρεμος, ἀσφαλῶς προσευχόμενος, ὅπως τοῦ εἶχα ὑποδείξει στό τε-λευταῖο γράμμα πού τοῦ ἔστειλα, καί ὅταν τοῦ ζήτησαν νά πῇ τόν τελευταῖο λόγο του, ἐκτός ἀπό τίς εὐχαριστίες σέ ὅσους τόν βοήθησαν εἶπε: «Περισσότερο ἀπό ὅλους (εὐχαριστῶ) τόν Ἰησοῦ Χριστό, πού μέσα ἀπό μιᾶ ἀδίκη δικαστική διαδικασία μέ ὁδήγησε στήν σωτηρία μου. Προσεύχομαι ὁ Κύριος νά μᾶς ἐλεήσῃ ὅλους καί ἐμένα».

Ἐπειδή πολλοί ἄνθρωποι ἔδειξαν ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιά τήν ἐκτέλεση τοῦ Ἀντωνίου-π. Ἐφραίμ καί προσευχήθηκαν ἐκείνη τήν ὥρα, θά ἀναδημοσιεύσω σέ μετάφραση τό κείμενο τοῦ δημοσιογράφου, ὥστε ἀφ’ ἐνός μὲν νά προσευχηθοῦμε γιά τόν Ἀντώνιο-π. Ἐφραίμ, ἀφ’ ἐτέρου δέ νά τόν μιμηθοῦμε στόν τρόπο ἀντιμετωπίσεως τῆς ὥρας τοῦ θανάτου.

* * *

«Πίσω ἀπό τήν μαύρη κουρτίνα: Ὁ δημοσιογράφος τῆς Republic περιγράφει τήν ‘σουρεαλιστική’ ἐκτέλεση τοῦ Frank Atwood»

Ἔχω δῆ τήν ζωή. Καί ἔχω δῆ τόν θάνατο. Ἀλλά δέν μποροῦσε τίποτε νά μέ προετοιμάσῃ γιά τό σουρεαλιστικό θέαμα πού εἶδα κατά τήν ἐκτέλεση τοῦ Frank Atwood. Μερικοί μοῦ εἶπαν ὅτι θά μποροῦσα νά πάθω σόκ, ἀλλά, ὅταν εἶδα τήν πολιτεία τῆς Ἀριζόνα νά θανατώνῃ τόν Frank Atwood γιά τήν ἀπαγωγή καί φόνο τοῦ ὀκτάχρονου κοριτσιοῦ Vicki Lynne Hoskinson, δέν μέ ζάλισε μόνο – μέ ἄλλαξε βασικά ὡς πρόσωπο.

Μιά μεγάλη ὁμάδα ἀνθρώπων μαζεύτηκαν ἔξω ἀπό τήν φυλακή τῆς πολιτείας στήν

Florence για να περάσουν από κάποιο έλεγχο ασφάλειας νωρίς τό πρωί της Τετάρτης, πολλές ώρες πριν από την προγραμματισμένη εκτέλεση. Ήμοιαζε κάπως μέ τό αεροδρόμιο: να δώσετε όνομα καί ταυτότητα, να βγάλετε ζώνες καί να βάλετε ρολόγια σέ μία πλαστική λεκάνη. Να πᾶτε μέσα από ένα δυσλειτουργικό ανιχνευτή μετάλλων, να περάσετε από ακόμα ένα έλεγχο καί να προχωρήτε.

Χωριστήκαμε σέ ομάδες. Άρνήθηκαν καί πάλιν μία αίτηση της Arizona Republic να είμαι μάρτυρας τών M.M.E. στήν εκτέλεση, καί γι' αυτό τόν λόγο ζήτησα από τόν δικηγόρο του Atwood, αν θα δεχόταν να μέ βάλη στήν λίστα ως ένα από τούς μάρτυρές του. Συμφώνησε, καί επομένως ήμουν μέ τούς υπόλοιπους μάρτυρες του Atwood όλη τήν ήμέρα. Όμως, εξαιτίας του ότι δέν ήμουν ένας επίσημος μάρτυρας τών M.M.E., δέν μου έπιτρεπόταν να φέρω μολύβι ή χαρτί. Έν τούτοις, οί λεπτομέρειες της ήμέρας μένουν σαφώς καί έντονα έντυπωμένες στόν νοῦ μου.

«Δέν ήταν σωματική σχέση, άλλη μία βαθιά πνευματική σχέση», είπε ή γυναίκα του Frank Atwood

Ή γυναίκα του, ή Rachel, ήταν εκεί μέ ένα μαῦρο φόρεμα, καί τά κόκκινα μαλλιά της έπεφταν στό πρόσωπό της μαζί μέ συνεχή δάκρυα. Ήταν παρόντες καί δύο πνευματικοί μέ τά μακριά μαῦρα ράσα τους, οί όποιοι γνώριζαν τόν Atwood για πολλά χρόνια. Ήταν παρόντες καί δύο μέλη της έκκλησίας του καί μερικοί από τούς δικηγόρους του.

Ύπάλληλοι της φυλακής φύλαγαν τούς μάρτυρες του Atwood ξεχωριστά από τούς άλλους μάρτυρες, καί μᾶς όδήγησαν σέ μία απέριττη αίθουσα έπισκέψεων στήν Κεντρική Μονάδα της Φυλακής της Florence όπου περιμέναμε σχεδόν μία ώρα.

Ένῳ περιμέναμε, υπάλληλοι της φυλακής έφεραν μέσα μία παγοθήκη γεμάτη μπουκάλια έμφιαλωμένο νερό, μαζί μέ μερικές καρέκλες, καί τίς βάλαμε γύρω από τήν Rachel καί τήν άκούγαμε να μιλάει για τίς τρεῖς καί περισσότερες δεκαετίες πού γνώριζε τόν Atwood.

Ή Rachel έπισκεπτόταν τόν άνδρα της στήν φυλακή για 35 χρόνια. Ήταν οί δύο τους 30 χρόνια παντρεμένοι. Είπε ότι ήρθε σέ έπαφή μαζί του άφοῦ παρακολούθησε τήν δίκη του καί άρχισαν να ανταλλάσσουν γράμματα.

Είπε ότι για χρόνια δακτυλογραφοῦσε τήν χειρόγραφη άλληλογραφία του, καί έγινε ένα συγγραφικό έργο πού κατέληξε να είναι καί μία διατριβή του καί μερικά αὐτοεκδοθέντα βιβλία.

Είπε ότι έμαθε για τήν έλληνική όρθόδοξη πίστη μέσα από τά γράμματά του, καί τελικά έγινε καί αὐτή όρθόδοξη. «Δέν ήταν σωματική σχέση, άλλη μία βαθιά

πνευματική σχέση», είπε.

Μέλη της εκκλησίας του Atwood μιλούσαν για τό ότι φαίνεται ότι τά M.M.E. στη Ελλάδα καί άλλοῦ στόν κόσμο ενδιαφέρονται περισσότερο για τήν υπόθεσή του από τά M.M.E. στίς Η.Π.Α.

Εἶπαν ότι ἑκατοντάδες μέλη της εκκλησίας τους ἦταν μέσα στόν ναό τους καί προσευχόνταν γι' αὐτόν, μαζί μέ πολλούς παντοῦ στήν χώρα καί στόν κόσμο.

Εἴσοδος στόν θάλαμο ἐκτέλεσης

Όταν ἦρθε ἡ ὥρα για νά φύγουμε από τήν αἴθουσα ἐπισκέψεων καί νά πᾶμε στόν θάλαμο της ἐκτέλεσης, κάναμε σειρά στήν πόρτα. Οἱ ὑπάλληλοι της φυλακῆς προσπάθησαν νά ἐμποδίσουν τούς δικηγόρους τοῦ Atwood νά πάρουν μολύβια καί χαρτί. Αὐτοί ἀρνήθηκαν, λέγοντας ότι ἦταν ἀνάγκη για νά κρατήσουν σημειώσεις σχετικά μέ τήν χρονομέτρηση της ἐκτέλεσης, καί τελικά ἐπιτρεπόταν νά τά φέρουν, όταν ὁ χειραγωγός μας ἐπικοινωνήσε μέ κάποιον ἄλλον, πού ἔδωσε τήν ἔγκριση. Ἄν καί τά δημοσιευμένα πρωτόκολλα ἐκτελέσεων σημειώνουν συγκεκριμένα ότι ἐπιτρέπεται στούς μάρτυρες τῶν M.M.E. νά ἔχουν χαρτί καί μολύβια, δέν γράφουν συγκεκριμένα ἄν ἐπιτρέπεται σέ ἄλλους νά τά ἔχουν.

Περπατήσαμε για 10 λεπτά για νά φτάσουμε στόν θάλαμο της ἐκτέλεσης. Συνοδευμένη από ὑπαλλήλους της φυλακῆς δεξιά καί ἀριστερά, ἡ ὁμάδα μας πῆρε τόν δρόμο μέσα από τήν πρόσφατα παροπλισμένη φυλακή της Florence. Ἦταν πάνω από 100oF (38oC) καί ὁ ἥλιος της Ἀριζόνα μᾶς ἔψηνε. Περάσαμε μέσα από ἄδειους πύργους φρουρᾶς, κενές ἱατρικές μονάδες καί κενές ἀποθήκες πού κάποτε ἦταν ἐντελῶς γεμάτες μέ κρατούμενους.

Τό μόνο πού ἀκουγόταν ἦταν τά βήματά μας καί οἱ λυγμοί της Rachel. Περάσαμε από μιά σοβαρή ὁμάδα saguaro κάκτων πού στέκονταν σάν φρουροί στήν μέση της αὐλῆς της φυλακῆς.

Όταν φτάσαμε στήν οἰκιστική μονάδα 9, μέσα στήν ὁποία ἦταν ὁ θάλαμος ἐκτέλεσης, ἕνας ὑπάλληλος της φυλακῆς ἀνοιξε τήν πόρτα καί μᾶς ὁδήγησε στήν αἴθουσα παρατήρησης.

Πήγαμε μέχρι τόν πιό μακρινό τοῖχο καί ἀνέβηκα σέ μιά ἐξέδρα καί κάθισα σέ μιά θέση πού μποροῦσα νά δῶ τόν θάλαμο ἐκτέλεσης μέσα από τό τζάμι. Ἐπειτα ἦρθαν τρεῖς μάρτυρες τῶν M.M.E., καί μετά μάρτυρες για τήν κατηγορία, ὑπάλληλοι ἐπιβολῆς τοῦ νόμου καί ἡ οἰκογένεια τοῦ θύματος, συμπεριλαμβανομένης της μητέρας της Vicki Lynne, της Debbie Carlson.

Μᾶς εἶπαν πολλές φορές νά μήν μιᾷμε ἢ νά μήν κάνουμε φασαρία. Ἀπό τήν θέση μου δέν μπορούσα νά δῶ τήν οἰκογένεια τοῦ θύματος ἢ τίς ἀντιδράσεις τους.

Περικυκλωμένος ἀπό ἐργαλεῖα τοῦ θανάτου

Ὑπῆρχαν τρεῖς ὀθόνες πάνω ἀπό τό παράθυρο στόν θάλαμο, τό ὁποῖο ἦταν σκεπασμένο μέ μιά κλειστή κουρτίνα. Δύο ἀπό τίς ὀθόνες ἔδειχναν τήν ἴδια ὄψη πάνω ἀπό τό φορεῖο. Ἡ τρίτη ὀθόνη ἔδειχνε τίς φιάλες μέ τό φάρμακο γιά τήν ἐκτέλεση, καί τά ἐργαλεῖα γιά νά τά βάλουν στούς σωλῆνες, πού θά συνδέονταν μέ τό σῶμα τοῦ Atwood.

Δέν εἶδαμε τόν Atwood νά μπῇ στόν θάλαμο τῆς ἐκτέλεσης, ἄν καί ἀπαιτεῖται ἀπό μιά ἀπόφαση ὁμοσπονδιακοῦ δικαστηρίου. Ἄνοιξε ἡ κουρτίνα καθώς ἡ ὁμάδα τῆς ἐκτέλεσης σήκωσε τό ἀδύνατο σῶμα του, πιθανῶς ἀπό ἀναπηρικό καροτσάκι, καί τό ἔβαλε στό φορεῖο.

Ἄνοιξαν τήν μαύρη κουρτίνα στόν θάλαμο τῆς ἐκτέλεσης καί ἀποκαλύφτηκε μιά πλαϊνή ὄψη τοῦ Atwood καθώς ξάπλωνε στό φορεῖο. Γύρω του ἦταν τέσσερα μέλη τῆς ὁμάδας τῆς ἐκτέλεσης πού φοροῦσαν μαῦρα πουκάμισα, μαῦρα καπέλα, μαῦρα γάντια, μαῦρες μάσκες πού ἔκρυβαν τά πρόσωπά τους καί μαῦρα γυαλιά ἡλίου.

Κοιτάζαμε στίς ὀθόνες καθώς ἡ ὁμάδα ἐκτέλεσης τόν ἔδεσαν. Ἔβαλαν ἕνα μαξιλάρι κάτω ἀπό τό κεφάλι του γιά νά τόν βοηθήση νά ὑπομένῃ τόν πόνο ἀπό ἕνα χρόνιο πρόβλημα στήν σπονδυλική του στήλη. Ἦταν δεμένος σέ μερικά σημεῖα, μέ τά χέρια του ἐκατέρωθεν τοῦ φορείου.

Ὁ Atwood φοροῦσε ἕνα σκοῦφο μέ ἕνα κόκκινο σταυρό. Καθώς τά μέλη τῆς ὁμάδας ἐκτέλεσης ἄνοιξαν τήν πορτοκαλί φόρμα του γιά νά βάλουν ἕνα καρδιομόνιτορ στό σῶμα του, εἶδαμε ἕνα μαῦρο σταυρό νά κρέμεται ἀπό τόν λαιμό του.

Προετοιμάστηκα, διανοητικά, γι' αὐτό πού ἐπρόκειτο νά δῶ, καί στηρίχθηκα σωματικά σέ ἕνα κρύο σιδηρένιο τοῖχο δίπλα μου, πού κατάλαβα ὅτι ἦταν ὁ πρόσφατα ἀνακαινισμένος θάλαμος ἀερίων. Κυριολεκτικά ἦμουν περικυκλωμένος ἀπό ἐργαλεῖα τοῦ θανάτου.

Ὁ φυλακισμένος λέει στούς δῆμιους ποῦ νά βάλουν τήν βελόνα γιά τήν ἐνδοφλέβια ἔνεση

Ὅπως ὁ Clarence Dixon, ἐξαιτίας τοῦ πότε ἔγινε τό ἔγκλημα, ὁ Atwood μπορούσε νά ἐπιλέξῃ νά πεθάνῃ ἢ μέ ἀέρα ἢ μέ θανατοφόρα ἔνεση. Ὁ Atwood ζήτησε νά θανατωθῇ μέ ἀέριο ἄζωτο, ἀλλά τά πρωτόκολλα τοῦ Τμήματος Διορθώσεων τῆς Ἀριζόνα ἀπαιτοῦν κυάνιο. Ἀποφάσισαν ὅτι ἡ ἐπιλογή του, δέν ἴσχυε νόμιμα, καί γι'

αυτό χρησιμοποιήθηκε ή προεπιλεγμένη μέθοδος της πολιτείας, πού είναι ή θανατηφόρα ξνεση.

Δύο άνδρες μέ μπλέ ιατρικές ρόμπες καί δίχτυα γιά τά μαλλιά τους μπήκαν στόν θάλαμο, σπρώχνοντας ένα αποδιοργανωμένο καρότσι γεμάτο ιατρικές προμήθειες πού ήταν απαραίτητες γιά νά εισάγουν τίς ένδοφλέβιες ενέσεις στό σώμα του Atwood.

Η διαδικασία γιά νά βάλουν τήν ένδοφλέβια ξνεση στόν Dixon, ό πιά πρόσφατος πού εκτελέστηκε στην Άριζόνα, χρειάστηκε 40 λεπτά, καί στό τέλος έπρεπε τά μέλη της ομάδας νά κόψουν τήν μηριαία φλέβα του. Αυτή τήν φορά, άρχισαν μέ τό άριστερό χέρι του Atwood, σκουπίζοντας τό δέρμα του καί προσπαθώντας νά βρούν μιά φλέβα.

Μετά από λίγα λεπτά καί μερικές προσπάθειες, τά μέλη της ομάδας εκτέλεσης έβαλαν τόν ένδοφλέβιο καθετήρα στό άριστερό χέρι του Atwood. Τότε πήραν τό καρότσι στην άλλη πλευρά του καί του είπαν ότι θά βάλουν ένα ένδοφλέβιο καθετήρα στην μηριαία φλέβα του.

«Γιατί;» ρώτησε ό Atwood. «Παίρνουν αίμα από τό δεξί μου χέρι πάντοτε χωρίς πρόβλημα» είπε στην ομάδα.

Ό Atwood φαινόταν νά κάνη μορφασμούς καί νά πονάη γιατί ήταν άρκετή ώρα δεμένος πάνω στό φορεϊό, καί δέν ήθελε ή διαδικασία νά συνεχίση περισσότερο.

Η ομάδα εκτέλεσης δέν είπε γιατί ήθελαν νά βάλουν δεύτερη γραμμή μέσα στην μηριαία φλέβα του στην βουβωνική χώρα, αλλά είπαν στόν Atwood ότι θά προσπαθοΰσαν νά τήν βάλουν στό δεξί του χέρι – όπως πρότεινε αυτός.

«Θεέ μου», σκέφτηκα μόνος μου, «τά μέλη της ομάδας εκτέλεσης παίρνουν οδηγίες από τόν άνθρωπο πού προσπαθοΰν νά τόν εκτελέσουν».

Ό Atwood, ό όποιος έχει υποστηρίξει συνεχώς ότι είναι άθώος, μιλούσε άπαλά στά μέλη της ομάδας εκτέλεσης. Φαινόταν κάπως άνυπόμονος, αλλά συνέχιζε νά προσφέρη οδηγίες στους ανθρώπους πού δούλευαν νά τόν θανατώσουν.

Η ομάδα εκτέλεσης προσπάθησε άρκετές φορές νά βάλη τήν βελόνα γιά τήν ένδοφλέβια ξνεση στό δεξί του χέρι καί δέν μπορούσε. Ένα μέλος της ομάδας εκτέλεσης κουνούσε τό κεφάλι του μέ άγανάκτηση καί είπε: «Δέν καταλαβαίνω». Είπε ό Atwood: «Ποτέ δέν είχαν εκείνο τό πρόβλημα πριν».

Η ομάδα εκτέλεσης πρότεινε πάλιν νά βάλη τόν δεύτερο καθετήρα στην μηριαία φλέβα του στην βουβωνική χώρα. «Μπορούσατε νά δοκιμάσετε στό χέρι;» πρότεινε

ὁ Atwood, κάνοντας νεῦμα μέ τό κεφάλι του πρὸς τό δεξί του χέρι, πού ἦταν δεμένο, καί κινώντας τά δάκτυλά του. «Καί ἐκεῖ μποροῦσαν πρὶν νά μποῦν».

Τά μέλη τῆς ομάδας ἐκτέλεσης κοίταξαν πάλιν ὁ ἕνας τόν ἄλλο, καί εἶπαν: «Μάλιστα, θά τό προσπαθήσουμε.»

Τά πρωτόκολλα τοῦ Τμήματος Διορθώσεων τῆς Ἀριζόνα ἀπαιτοῦν ὅτι μερικά μέλη τῆς ομάδας ἐκτέλεσης πρέπει νά ἔχουν κάποιο εἶδος ἐμπειρίας, ἄδειας ἢ ἱατρικῆς κατάρτισης. Ὑποτίθεται ὅτι θά ἐξασκήσουν τήν διαδικασία τοῦλάχιστον μία φορά πρὶν ἀπό τήν ἐκτέλεση. Δέν εἶναι γνωστό ἂν αὐτοί οἱ δύο ἄνδρες εἶχαν καμμία ἐπίσημη κατάρτιση, ἀλλά ἔμεινα ἐκπληκτος μέ τήν ἐτοιμότητα τους νά ἀλλάξουν τό σχέδιο πού, κάθως φαίνεται, εἶχαν ἐξασκήσει γιά νά δεχτοῦν τίς προτάσεις τοῦ Atwood.

Θυμήθηκα τόν πρῶν δήμιον τοῦ Τμήματος Διορθώσεων τῆς Ἀριζόνα, Jim Klein, πού μοῦ εἶπε ὅτι χρησιμοποιοῦσαν ἕνα τεχνικό χέρι γιά νά ἐξασκηθοῦν πρὶν ἀπό τίς θανατοφόρες ἐνέσεις, καί τελικά ἔβαλαν ἐνδοφλεβίους καθετήρες ὁ ἕνας στόν ἄλλο.

Εἶπε ὁ Klein ὅτι εἶπαν στά μέλη τῆς ομάδας ὅτι τό ἱατρικό προσωπικό τῆς φυλακῆς δέν συμμετεῖχε σέ ἐκτελέσεις γιατί εἶχαν δώσει τόν ὄρκο τοῦ Ἱπποκράτη. Γι' αὐτό, ἄφησαν τό περίπλοκο ἔργο τῶν ἐκτελέσεων σέ μία ομάδα τῶν ὑπαλλήλων τῆς φυλακῆς, πού συνήθως δέν εἶχαν καμμία ἀπολύτως ἱατρική ἐμπειρία.

Ἡ πρόταση τοῦ Atwood νά βροῦν μία φλέβα στό δεξί χέρι εἶχε ἐπιτυχία. Μποροῦσαν νά βάλουν τήν δεύτερη βελόνα γιά τήν ἐνδοφλέβια ἔνεση καί νά τοποθετήσουν τόν καθετήρα. Ἀσφάλισαν ὅλα μέ ταινία, σύνδεσαν τούς σωλήνες πού συνδέονταν μέ τά φάρμακα καί ἔφυγαν ἀπό τό δωμάτιο. Ὑπολογίζω ὅτι ἡ διαδικασία χρειάστηκε 30 λεπτά.

«Προσεύχομαι ὁ Κύριος νά μᾶς ἐλέηση ὅλους»

Σέ αὐτή τήν στιγμή ἐπιτρεπόταν ὁ ἐλληνορθόδοξος πνευματικός τοῦ Atwood ὁ π. Παῖσιος νά μπῇ στόν θάλαμο τῆς ἐκτέλεσης. Ἡ παρουσία τοῦ Παΐσιου, μία καινοτομία γιά ἐκτελέσεις στήν Ἀριζόνα, ἦταν τό ἀποτέλεσμα μιᾶς συμφωνίας μεταξύ τοῦ Atwood καί τῆς πολιτείας. Μέχρι τώρα τά πρωτόκολλα ἐπέτρεπαν σέ ἕνα πνευματικό σύμβουλο νά εἶναι σέ ἕνα ἄλλο δωμάτιο. Ὅμως οἱ δικηγόροι τοῦ Atwood εἶπαν ὅτι αὐτό παραβίαζε τά συνταγματικά του δικαιώματα καί ζήτησαν νά βρῖσκεται ὁ Παῖσιος στόν θάλαμο κατά τήν διάρκεια τῆς ἐκτέλεσης.

Ὅπως ὁ Atwood, ὁ Παῖσιος φοροῦσε ἕνα μαῦρο σκούφο καί εἶχε μία μακριά γκριζόλευκη γενειάδα. Ἔβαλε τό ἐπιτραχήλιον πάνω στό κεφάλι τοῦ Atwood καί τό

κρατούσε στην θέση του μέ τό χέρι του. Ὁ Παΐσιος ἔσκυψε κοντά στό πρόσωπο τοῦ Atwood καί τοῦ μιλοῦσε πολύ σιγά. Ὁ Atwood χαμογελοῦσε καί κούνησε τό κεφάλι του καί φαινόταν παρηγορημένος ἀπό τήν παρουσία τοῦ Παΐσιου.

Ἕνας ὑπάλληλος τοῦ Τμήματος Διορθώσεων μπῆκε στόν θάλαμο καί διάβασε τό ἔνταλμα ἐκτέλεσης, καί ρώτησε τον Atwood ἂν εἶχε κάποια τελευταία λέξη.

Ὁ Atwood, ἔχοντας πλήρη συνείδηση, κοίταξε στό ἀκροατήριο μέ εἰρηνικό πρόσωπο.

Ὁ Atwood εὐχαρίστησε τήν γυναίκα του, τήν Rachel, τήν ομάδα τῶν δικηγόρων του καί τούς πνευματικούς του ὁδηγούς, οἱ ὁποῖοι εἶπε ὅτι τόν εἶχαν ὁδηγήσει «ἐδῶ στό χεῖλος τοῦ Παραδείσου.»

«Σᾶς ευχαριστῶ, πολύτιμέ μου Πατέρα πού ἦρθατε σήμερα καί πού μέ ποιμάνατε μέσα στην πίστη» εἶπε ὁ Atwood. «Θέλω νά εὐχαριστήσω τήν ὁμορφη γυναίκα μου πού μέ ἔχει ἀγαπήσει μέ ὅλο τό εἶναι της. Θέλω νά εὐχαριστήσω τούς φίλους μου καί τήν νομική μου ομάδα καί, περισσότερο ἀπό ὅλους, τόν Ἰησοῦ Χριστό, πού μέσα ἀπό μιά ἄδικη δικαστική διαδικασία μέ ὁδήγησε στην σωτηρία μου. Προσεύχομαι ὁ Κύριος νά μᾶς ἐλεήσῃ ὅλους καί ἐμένα».

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ Τμήματος Διορθώσεων ἔφυγε ἀπό τόν θάλαμο, καί εἶδαμε σέ μιά ἀπό τίς ὁθόνες ὅτι ἕνα μέλος τῆς ομάδας ἐκτέλεσης ἄρχισε νά βάζῃ μιά σύριγγα μέ pentobarbital στους σωληνες πού ἦταν στό σῶμα τοῦ Atwood.

Σχεδόν ἀμέσως ὁ Atwood ἔστρεψε τό κεφάλι του πρὸς τό ἀκροατήριο, ἔκλεισε τά μάτια του καί ἄρχισε νά ἐκπνέῃ δυνατά, ροχαλίζοντας καί ρουθουνίζοντας.

Ἡ ἀναπνοή του ἔγινε πιό ρηχή, καί μετὰ δέν ἀκουγόταν καθόλου.

Ὁ Παΐσιος κρατούσε τό χέρι του πάνω στό κεφάλι τοῦ Atwood ὅλη τήν ὥρα. Φαινόταν ὅτι σέ μιά στιγμή κουνοῦσε τό κεφάλι του μέ λύπη, κοιτάζοντας τά φάρμακα πού χύνονταν στό σῶμα τοῦ Atwood, καί μετὰ ἀπέστρεψε τό βλέμμα του.

Ἕνας ὑπάλληλος τοῦ Τμήματος Διορθώσεων ξαναμπῆκε στόν θάλαμο μετὰ ἀπό λίγα λεπτά καί εἶπε: «Ὁ κρατούμενος εἶναι ναρκωμένος.» Πέρασε λίγη ὥρα, καί ὁ Atwood ἦταν ἐντελῶς ἀκίνητος. Ξαναμπῆκε ὁ ὑπάλληλος τοῦ Τμήματος Διορθώσεων στόν θάλαμο καί εἶπε: «Ἡ ἐκτέλεση τελείωσε».

Καθώς ἄρχισε ἡ μαύρη κουρτίνα νά κλείνῃ, οἱ δύο ἡλικιωμένοι ἄνδρες μέ θρησκευτικά ἐνδύματα – ὁ ἕνας ζωντανός, ὁ ἄλλος νεκρός – πλαισιώθηκαν ἀπό τόν λευκό φόντο τοῦ θαλάμου ἐκτέλεσης, καί σιγά-σιγά ἐξαφανίζονταν.

Οι μάρτυρες συνοδεύονταν σέ ομάδες από τήν αίθουσα, σέ αντίθετη σειρά από πρίν, καί έπομένως οί μάρτυρες του Atwood έμειναν πιό πολλή ώρα νά σκεφτοῦν αὐτό πού μόλις εἶχαν δῇ.

Μερικοί έκλαιγαν. Άλλοι έδειχναν νά εἶναι σέ κατάσταση σόκ.

«Ἡ ἀγάπη τῆς ζωῆς μου ἔχει πεθάνει» εἶπε ἡ Rachel Atwood, καί ἔπεσε στήν ἀγκαλιά ἑνός δικηγόρου.

Ὁ πραγματικός χαρακτήρας τῆς θανατικῆς ποινῆς

Καθώς γυρίσαμε στό φῶς τοῦ ἡλίου καί περάσαμε μέσα ἀπό τήν αὐλή τῆς φυλακῆς, προσπάθησα νά ἐπεξεργαστῶ αὐτό πού εἶχε συμβῇ.

Τά πρωτόκολλα τοῦ Τμήματος Διορθώσεων ἐξασφαλίζουν ὅτι λίγοι ἄνθρωποι θά δοῦν μιᾶ ἐκτέλεση, καί δέν γίνεται γνωστή δημοσίως αὐτή ἡ πιό σοβαρή καί τελική πράξη τῆς δικαιοσύνης. Ἡ θανατική ποινή παρουσιάζεται ὡς μιᾶ καθαρή, ἀποστειρωμένη διοικητική διαδικασία πού γίνεται χωρίς λάθη καί σύμφωνα μέ τήν τυπική διάταξη τοῦ νόμου. Τώρα ξέρω τί προσπαθοῦσαν νά κρύψουν.

Ἐχω κοιτάξει πίσω ἀπό τήν κουρτίνα τῆς θανατικῆς ποινῆς καί εἶδα τί σημαίνει στήν πραγματικότητα: ἕνας ἀδύνατος ἡλικιωμένος ἄνδρας, πού σηκώνουν ἀπό ἕνα ἀναπηρικό καροτσάκι σέ ἕνα φορεῖο γιά μιᾶ θανατοφόρα ἔνεση· νευρικά χέρια καί πρόσωπα πού ιδρώνουν ἐνῶ προσπαθοῦν νά βροῦν φλέβα· βελόνες τρυπώντας τό δέρμα· ὑγρά φάρμακα πού κατακλύζουν τήν ὑπαρξη ἑνός ἀνθρώπου καί τόν πνίγουν.

Ἐχω γράψει ἀρκετά γιά τήν ὑπόθεση τοῦ Atwood. Ἐχω ἀκούσει τήν οἰκογένεια τοῦ θύματος μιλώντας γιά τόν πόνο καί τήν θλίψη πού προκάλεσαν ὁ φόνος τῆς Vicki Lynne καί τά ἐπόμενα δικαστήρια – ἄφησαν τραῦμα στίς γενεές τῆς οἰκογένειας καί στήν κοινότητα τῆς Tucson. Μίλησα γιά τήν διαδικασία μέ κάθε δικηγόρο πού γνώριζα καί ρώτησα γιά τήν διαδικασία πού ἐπρόκειτο νά μαρτυρήσω.

Ἀλλά δέν ἤμουν ἔτοιμος νά δῶ τήν θανατική ποινή νά πραγματοποιηῇται μπροστά μου.

Ἡ πολιτεία τῆς Ἀριζόνα κάνει ἐκτελέσεις ἐκ μέρους ὅλων μας. Σκέφτηκα ὅτι κατάλαβα τό βάρος τῆς διαδικασίας, ἀλλά τώρα αἰσθάνομαι τήν πραγματικότητά της. Σήμερα σκοτώσαμε ἕνα ἄνδρα. Ἐγώ σκότωσα σήμερα ἕνα ἄνδρα. Καί θά ζήσω μέ αὐτή τήν διαπίστωση γιά τό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς μου.